

1

RŪKO SLĒNIUI JŪSŪ REIKIA!

RŪKO SLĒNYJE ŽIEMA. ŠVIEČIA SAULĒ. Ant medžiu ir stogu slūgso storas sniego sluoksnis. Elsa ir Kalis puikios nuotaikos. Atėjo laikas atidaryti Rūko slēnio traukinių stotį.

Ji buvo uždaryta šimtą metų, bet dabar vėl bus atidaryta.

Daug žmonių atvyko šito pažiūrėti. Elsa ir Kalis – taip pat ten. Su jais – senelis Nikodemas. Šiaip jis vaikšto su rytiniu chalatu, bet ne šiandien. Dabar jis vilki paltą ir yra užsidėjęs skrybėlę.

– Kaip gerai, kad pagaliau į Rūko slėnį galima atvykti traukiniu, – džiaugiasi jis.

Senelis apie atidarymą kalbėjo kelias savaites. Kalbą sakys merė Bebė, gros orkestras.

Tik pagalvok, kiek laiko praėjo, kol stotis vėl ims dirbti.

Merė užlipa ant nedidelės pakylės. Rankoje laiko didelės auksines žirkles. Jai už nugaros matyti raudona juostelė, kabanti priešais įėjimą į stotį.

– Sveiki susirinkę, brangieji. Netrukus atvyks traukinys! Tada perkirpsiu juostelę.

Matyt, štai taip atidaromos traukinių stotys – didelėmis žirkėmis perkerpant juostelę. Tuo ceremonija ir baigiasi. Tik pirma turi atvykti traukinys.

Jie laukia, laukia. Orkestras groja. Po kiek laiko nutyla.

Elsa trypčioja vietoje. Šalta, jei nejudi.

Šalia Kalio stovi vyras. Jis sumurma:

– Juk sakiau, kad taip bus.

Elsa ir Kalis pažvairuoja į vyrą. Jis vilki mėlyną palta, užsidėjęs didelę juodą kepurę. Jo ūsai be galo vešlūs. Vyras papurto galvą.

– Žinojau, kad nepavyks, – sako jis.

Vaikams pasidaro smalsu, su kuo jis kalbasi.

Žiūrovai ima nekantrauti. Jie neturi laiko stovėti ir laukti.

Merė pamuoja žirklemis. Staiga ant pakylės užlipa vyras pilku paltu. Jis kažką sušnabžda meri į ausį, tada vėl nulipa.

Merė Bebė krenkšteli į mikrofoną.

– Be galo apgailestauju. Stotį atidarysime kitą dieną.

Kažkas iš žiūrovų garsiai sušvilpia.

– Vėjas nuvertė medį, – paaiškina merė. – Deja, jis nukrito tiesiai ant bėgių. Todėl traukinys negali atvažiuoti. Jis buvo priverstas sustoti vos už šimto metrų nuo čia.

Ūsuotasis vyras garsiai atsidūsta ir pavarto akis.

– Juk vėjo nebuvo kelias savaites. Manau, kad medį kažkas nuvertė tyčia, – pareiškia jis, apsisuka ant kulno ir nueina.

Elsa ir Kalis spokso jam pavymui.

Ką iš tiesų jis norėjo pasakyti?

Žmonės pamažu išsiskirsto. Šventinės programos nebus. Stoties atidarymo – taip pat.

– Še tau. Nieko sau reikalai, – sako senelis. – Regis, teks grįžti namo.

Bet kaip tik tada sutraška mikrofonas.

– Noriu paklausti: gal čia yra kas nors iš Vaiduoklių biuro? – pasiteirauja merė.

Elsa ir Kalis sustoja. Juk tai jie.

– Pasilikite, – sako senelis Nikodemus. – O aš noriu eiti namo pailsėti.

Jis yra Rūko slėnio vaiduoklių žinovas, išmokęs savo anūkus visko, ką pats išmano apie vaiduoklius. Jie žino beveik tiek pat kiek jis. Beveik...

Vaikai nuskuba link pakylos.

– Turite mums padėti, – paprašo merė. – Rūko slėniui jūsų reikia!

– Kas atsitiko? – klausia Elsa.

Merė nulipa nuo pakylos.

– Spėju, kad tai vaiduoklio darbas, – sušnabžda ji. – kažkas kenkia mums visiems – padarė taip, kad traukiniai neatvyktų.

Elsa ir Kalis susižvalgo.

Jie mielai nori imtis šios bylos!

– Eime, – sako merė. – Parodysiu, kas atsitiko.

2

DIDŽIAUSIAS PASIKĖSINIMAS Į TRAUKINIUS

– VISKAS PRASIDĖJO PRIEŠ kelias savaites, – praneša merė Bebė. – Mes ruošėmės atidarymui. Iš pradžių turėjo atvykti traukinys, paskui aš turėjau pasakyti kalbą, tačiau nieko nepavyko. Traukinys neatvažiavo.

Jie stovi prie garvežio. Skersai bėgių guli didelis medis, kaip ir sakė merė. Garvežyje vis dar sėdi mašinistas. Jis tikrai neatrodo patenkintas.

Elsa užsirašo į sąsiuvinį.

Paskui ji su Kaliu apžiūri medį. Jis labai didelis ir be galo sunkus. Tolėliau iš žemės kyšo kelmas. Regis, medį kažkas nupjovė.

Bet kas galėtų taip pasielgti?

– Kada medis buvo nupjautas? – klausia Elsa.

– Kaip tik traukiniui artėjant prie stoties, – atsako merė. – Mašinistas paskambino ir pranešė, kad negali važiuoti toliau.

Kalis pažvelgia į medį.

– Kas atsitiko, kai repetavote prieš kelias savaites? – pasiteirauja jis.

– Kažkas viduryje bėgių užkūrė laužą, – sako merė. – Todėl traukinys turėjo atsitraukti. Mano nuomone, tai pats didžiausias pasikėsinimas į traukinį.

Moteris atsidūsta.

– Labai blogai, – sako ji. – kažkas sutrukdo, vos tik traukinys priartėja. Traukinių bendrovės vadovas labai pyksta. Ir nerimauja! Jeigu neatvyks ir kitas traukinys, negalėsime atidaryti stoties.

– O iš kur žinote, kad čia vaiduoklio darbas? – klausia Elsa.

– Todėl, kad sniege nėra jokių pėdsakų. Apsidairykite patys aplink kelmą. Ten niekas nestovėjo ir nevaikščiojo. Taip pat buvo ir tada, kai užsidegė laužas.

Kalis pažvelgia į kelmą.
Tikrai – sniegas visiškai lygus.
Merė teisi. Čia tikrai vaidenasi!
Elsa nevalingai pašiurpsta.

Vaiduokliai dažniausiai vaidenasi ne iš pykčio.
Jiems reikia pagalbos. O šiam vaiduokliui, regis,
reikia labai didelės pagalbos.

– Žmonės taip džiaugėsi, – sako merė. – Rūko
slėniui reikia traukinių stoties. Mums reikia trau-
kinių eismo. Tik pagalvokite apie visus metus,
kai traukiniai tiesiog pravažiudavo pro šalį. O
dabar, kai jau ketinome atidaryti stotį, jie negali
atvykti.

Elsa apgailestauja, kad nėra pasiėmusi su savimi vaiduoklių lagamino. Jame yra viskas, ko reikia Vaiduoklių biurui: įvairiausių įrankių ir gudrių daikčiukų.

Ji pagalvoja apie ūsuotąjį vyrą. Jis pasakė tokių keistų dalykų. Lyg būtų žinojęs, kad netoliese esama vaiduoklio.

